

MIJN ZESDE ZINTUIG

Peter van der Hurk

Mijn zesde zintuig

LEVEN MET EEN GAVE

Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2009

Eerste druk juni 2009
Tweede druk juni 2009
Derde druk november 2009

Licensed by RTL Nederland B.V.
© 2009 Peter van der Hurk & TéVé Media Group, Hilversum
© 2009 Uitgeverij Carrera, Amsterdam
© Voorwoord Beau van Erven Dorens

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Services, Amsterdam
Foto omslag TéVé Media Group, Hilversum
Tekst Natasza Tardio
Redactie Jaap Verschoor / Kantoor Verschoor Boekmakers
Opmaak binnenwerk Peter Verwey Grafische Producties,
Heemstede

ISBN 978 90 488 0243 2
NUR 450, 720

www.petervanderhurk.nl
www.uitgeverijcarrera.nl

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers BV.

INHOUD

Voorwoord	7
Peter van der Hurk live!	13
Peters eerste jaren	29
Peters tienerjaren	47
Peter Hurkos	63
Kind zonder vader	79
Ik zie ik zie wat jij niet ziet	97
<i>Het Zesde Zintuig</i> , seizoen 3	117
Het verwerken van de emoties	139
Peters kijk op zijn werk en de wereld	165
De toekomst is nu	185
Nawoord	203
Bronnen en interviews	207

VOORWOORD

Voordat Peter van der Hurk een fenomeen werd waar boeken over worden geschreven, was Peter van der Hurk al een fenomeen. Juni 2008 kwam ik op de redactie van het televisieprogramma *Het Zesde Zintuig*. Iedereen was opgewonden, want er was een bekende paragnost gescoord voor de nieuwe serie. De foto toonde een vrolijk mannengezicht, met zachte ogen, een tikkeltje guitig. Boven zijn lip een flinke plaksnor. Had je mij in een winkelcentrum aangehouden en gevraagd: ‘Wat doet deze man?’ dan had ik ingezet op scheepskapitein of taxichauffeur. Want iedereen ziet dingen. Ik zie ook dingen. Alleen niet zo goed. Het was Peter van der Hurk, zoon van de wereldberoemde paragnost Peter Hurkos. Ik, beroepsonwetende, had nog nooit van een van beiden gehoord. Dat zou snel veranderen.

Tijdens zijn eerste optreden in *Het Zesde Zintuig*, in de zaak van Nicole van den Hurk, deed Peter iedereen meteen verستeld staan. We stonden aan de rand van een bos, in de buurt van Mierlo, precies op de plek waar Nicole’s lichaam in november 1995 werd gevonden, zeven weken na haar vermissing. Meestal regent het tijdens onze opnames, is het windkracht negen, of ijskoud, maar die

dag scheen de zon weldadig over het Brabantse land. Tegenover de plaats delict waren seizoensarbeiders in de brandende hitte aardbeien aan het plukken. Intussen hadden wij de eerste tranen al weer weggeslikt, want de vindplaats van Nicole's lichaam was prachtig versierd, met een kruisje en vlinders en bloemen en kaarsjes en gekleurde lintjes, en alles bracht ons dichterbij de gebeurtenis en het verlies van Nicole en de pijn van haar geliefden.

Over een landweg langs het aardbeieveld kwam de auto met Peter aanrijden. Het stof spoot van de banden af. Ik was zeer benieuwd. Wat had Peter te winnen? Hij was immers al een bekende paragnost. De camera's zijn onverbiddelijk; als je fout zit, staat dat er voor altijd op. De auto stopte. Hij zat achterin, geblinddoekt. Ik opende de deur en vroeg hem uit te stappen. Het forse lichaam kwam in beweging. Eerst een paar schoenen, veters los ('Kan ik makkelijker uit mijn slof schieten'), toen een buik, als een zak cement, daarna een snor en een neus en vervolgens de rest van Peter van der Hurk. Het is in meerdere opzichten een groot mens. Ik pakte zijn hand en hij liet zich gewillig naar de rand van het bos leiden, tien meter van de vindplaats van Nicole af. Toen ik hem daar zijn blinddoek afdeed, wilde hij niet verder. De geladenheid van deze lugubere plek lieten al zijn antennes wild uitslaan.

Waar de andere paragnosten minstens een halfuur naar antwoorden aan het zoeken waren, wat zeer gebruikelijk is, was Peter in vijf minuten klaar. Hij dacht niet na, maar

sprak. Hij ratelde. De woorden vielen uit zijn mond. Zonder pauzes, alsof iemand de informatie ergens in hem goot en hij enkel zijn mond hoefde open te zetten om het eruit te laten stromen. Over het uiterlijk van Nicole, over haar karakter, over de gruwelijke moord, over het tegenstribbelen, over de weken die zij vermist was geweest, over het feest waar zij zich op verheugd had en dat ze nu niet meer had kunnen bijwonen. Mijn mond viel open. Het klinkt misschien cru om zo over een gewelddelict te spreken, maar het blijft elke keer weer een wonder dat iemand zoveel details kan noemen over een onderwerp waar zo oneindig veel keuzes in zijn. Het is zeker bekend dat er iets vreselijks is gebeurd. Maar gaat het om een man of een vrouw? Is het dan een meisje, of iemand van middelbare leeftijd of ouder? Welke kleur haar? Wat was haar karakter? Dan het misdrijf. Is ze gewurgd, gestoken, neergeschoten? Was er sprake van seksueel geweld? Hoeveel mensen zijn erbij betrokken? Wanneer is het gebeurd? Ga zo maar door. Er zijn zo enorm veel punten waarmee je de fout in kunt gaan. Dus een exacte beschrijving van het uiterlijk en innerlijk van Nicole, van de omstandigheden waarin het misdrijf heeft plaatsgevonden, van haar aandoeningen, van haar gezinssituatie en ga zo maar door, en vooral de combinatie van al die feiten, die vaak enkel bij de nabestaanden bekend zijn, dat is eigenlijk niets minder dan een wonder. Als je dan nog stilstaat bij de vele sessies achtereen waarin paragnosten, vaak dezelfde, excelleren, dan wordt dat wonder steeds overtuigender.

‘Klaar!’ zei Peter abrupt, meteen gevolgd door: ‘Mag ik nu roken?’ Hij toverde een pak shag tevoorschijn en keek mij met vragende ogen aan: ‘Hoe heb ik het gedaan? Was het wat?’ Hij was op van de zenuwen. Hij wist dat de nabestaanden in de geblindeerde bus meekeken. Dat vond hij een naar gevoel. Hij wilde ze graag helpen, daarvoor bracht hij al dat paranormale geweld in stelling, maar dat ze zo op zijn neus zaten, dat hij ze zo zou kunnen kwetsen, dat bracht hem in gewetensnood. Pas veel later, een halfjaar later, zou dat gevoel minder worden.

Ik zei niets en knikte Peter bemoedigend toe. Ik rekende in mijn hoofd snel uit dat hij, voor zover ik het kon overzien, meer dan tachtig procent van de vragen correct had beantwoord. Zonder dat ik überhaupt tijd had gehad om ze te stellen. Het beste moest nog komen. De nabestaanden waren zeer onder de indruk en wilden Peter ontmoeten. Ze hadden de bus nog niet verlaten of hij begon weer te ratelen, dit keer over hen. Ik durf te zeggen dat hij ze echt binnen een minuut had ontleed. Vooral haar broer moest het ontgelden. Peter had hem nog maar net in het vizier of hij zette hem in enkele treffende, Haagse opmerkingen haarfijn neer. De jongen was volgens Peter na de moord op zijn zus Nicole zeer in de problemen geraakt. Vechtpartijen, rottigheid etcetera. De moeder schoot vol. Uiteraard raakt iemand na zoiets vreselijks in de problemen, maar Peter gaf de details, wederom alsof hij op de hielen werd gezeten, en iedereen voelde: dit klopt. Het klopte inderdaad. De

jongen brak, Peter omhelsde hem en liet niet meer los. De grote Hagenees hield de kleine, potige jongen stevig in zijn armen. Iedereen huilde. Ook Peter. We stopten de camera's en begonnen met z'n allen als bezetenen te roken en zeiden even niets. De aardbeienplukkers plukten aardbeien. En wij – de cameramannen, geluidsmannen, regisseur, redactrices, productiemedewerkers, nabestaanden – wij zaten verspreid in groepjes aan de rand van dat bos, met ons gezicht naar de grond, bij te komen van de stortvloed van waarheden die Peter, bijna met tegenzin, had geopenbaard.

Twee televisieseries lang, met en zonder snor, met en zonder buik, heb ik van Peter mogen genieten. Bijna altijd raak en zeker altijd grappig. Hij kwam met de meest opzienbarende details. Bijvoorbeeld in de zaak Bindi. Hij zat in een studio aan een tafeltje en zei, op basis van niets: 'Er staan twee zilveren vogels op de kast.' Uren later liepen we samen de trap op van een huis in de binnenstad in Utrecht. Op een kast, u raadt het al, stonden twee prachtige zilveren vogels. Ze keken ons aan alsof ze ons hadden opgewacht. Zo zijn er tientallen voorbeelden.

Als je als paragnost de gave hebt, moet het echte werk nog beginnen, want hoe breng je over wat je ziet, hoort of voelt? Wat zeg je de mensen wél en wat niet? En hoe zeg je het? Hoe help je iemand met het verwerken van een ellendige gebeurtenis? Dit zijn essentiële vragen in het beroep van de paragnost en de antwoorden liggen ook weer in het gevoelsgebied: de paragnost moet

dat helemaal op gevoel doen. Peter is daar heel goed in. De mensen zijn allemaal dol op zijn directe manier van communiceren. Hij zegt je recht in je gezicht hoe het zit, maar vangt samen met jou die informatie op. Ik kan het niet duidelijker omschrijven. Hij helpt je te begrijpen en te verwerken, en geeft je aanwijzingen hoe verder te gaan. Die aanwijzingen liggen altijd in het heden en in het positieve: blijf bij jezelf, leef nu, pak je problemen aan en ga door.

De moeilijk opvoedbare jongen is, met de onvermoeibare steun van zijn vrouw Mary, een grote man geworden die zijn bijzondere gave inzet om anderen te helpen. Zijn moeder zou trots op hem zijn. Dat zie ik zelfs.

Beau van Erven Dorens

PETER VAN DER HURK LIVE!

Het is donker in de zaal. Het geroezemoes van het publiek valt plotseling stil. Dan wordt de stilte onderbroken door het geluid van het introductiefilmpje. De intro van *Het Zesde Zintuig* en enkele scènes uit het programma en van Peter vullen het beeld en de zaal. Dan valt een lichtbundel op Peter, die inmiddels in de duisternis op het podium is gaan staan. Hij kijkt omhoog en terwijl de film wordt stilgezet klinkt zijn donkere stem door de zaal: ‘Pa kom je me helpen? Of moet ik het alleen doen? Ach, laat ook eigenlijk maar, ik doe het wel alleen.’ Peter draait zich om, de spot dimt en de film gaat door. Na het filmpje betreedt Peter opnieuw het podium. De show is begonnen.

‘U vraagt zich misschien af wie de twee mensen achter de tafels zijn? Dat weet ik eigenlijk ook niet. We hadden een paar palmbomen besteld, maar die zijn helaas niet gekomen en we wilden toch iets bewegends op de achtergrond.’ De zaal lacht en de toon is gezet.

Nadat hij zijn dochter en zwager heeft voorgesteld en hun rol heeft toegelicht – zij loodsen Peter door de show – loopt Peter naar de tafels toe.

Het eerste item is een foto van een man. Peter loopt heen en weer op het podium met de foto in zijn hand. Hij wrijft met zijn vingertoppen over de foto.

‘Deze foto is van een man die geestelijk in de war was.’ Peter kijkt even de zaal in en staart vervolgens weer naar de foto.

‘Nummer 63,’ roept zwager Hans door de microfoon vanachter zijn tafel. Een vrouw steekt aarzelend haar hand op en snel brengt Iris, een van de crew members, een microfoon naar haar toe.

‘Was deze man soms uw broer?’ vraagt Peter de vrouw, die meteen begint te snikken en driftig met haar hoofd ja knikt.

Peter loopt weer heen en weer over het podium en blijft met zijn vingers over de foto wrijven.

‘Deze man nam zijn pillen niet.’ De vrouw in het publiek, die levensgroot te zien is op het scherm dat op het podium staat, knikt weer zwijgend ja.

‘Klopt dit?’ vraagt Peter, die het geknik van de vrouw niet ziet.

‘Ja, dat klopt,’ antwoordt de aangeslagen vrouw zachtjes.

‘Wat zegt u? Ik hoor u niet. Niet zo zachtjes,’ roept Peter.

‘Ja, dat klopt,’ zegt de vrouw weer, nu wat harder.

Peter draait zich om en loopt naar de tafel. Hij gooit de foto neer en pakt het doekje waarmee hij zijn handen weer afveegt.

‘Hij wil zijn excuses aanbieden. Ook voor het geld dat hij heeft weggenomen.’

‘Dat klopt,’ zegt de vrouw. ‘Dat geld was van mij.’

Peter pakt de foto weer op en voelt weer. ‘Hij was emotioneel in de war, kon niet meer helder denken.’ De vrouw beaamt het en bekent dat haar broer zelfmoord heeft gepleegd. Peter schudt zijn hoofd en vraagt of de vrouw de rozen op het podium mooi vindt. Als zij bevestigend antwoordt, zegt hij dat ze er dan nog maar even naar moet kijken. De zaal lacht en de beladen sfeer verdwijnt.

‘Nee hoor, je krijgt gewoon een roos. Weet je wat, je krijgt er zelfs twee,’ en Peter neemt twee rozen uit de een van de enorme bossen witte rozen en geeft ze af aan een van de crew members. De kop is eraf en Peter loopt weer terug naar de tafel. Weer veegt hij zijn handen af met het vochtige doekje dat daar speciaal voor bestemd is. Het helpt hem om de energie van de vorige persoon kwijt te raken. Dan gaat hij weer verder.

Peter merkt wonderlijke dingen op. Zoals de vrouw die zelfmoord overwoog na de dood van haar vriend. Als Peter alweer naar de tafel loopt ziet hij dat zij het altijd lekker vond wanneer haar vriend aan haar oorlelletjes zoog. De vrouw breekt en barst in tranen uit. Peter probeert haar te troosten door haar aan het lachen te maken en zegt dat haar overleden vriend doorgeeft dat Peter dat voor hem moet doet. Ze begint te lachen, terwijl ze haar tranen probeert weg te vegen. De zaal lacht mee. Ook

nu brengt het weer wat lucht in de beladen sfeer die er na de intensieve reading en de tranen van de jonge vrouw in de zaal hangt. Peter geeft haar een roos die zij half lachend, half huilend aanpakt.

Voor Peter verloopt een reading niet altijd even soepel. Zeker als de persoon in kwestie nog maar kort geleden is overleden, kan het lastig zijn om de energie goed op te pikken en communicatie tot stand te brengen. ‘Vaak krijg je pas een boodschap door wanneer iemand ongeveer een jaar geleden is overleden. Daarvoor kan het wel eens lastig zijn.’

Maar gelukkig is er ook een tafel met items van nog levende personen. Peter loopt ernaartoe en pakt een item op.

‘Dit jochie is gek op voetbal,’ begint Peter, ‘hij weet alles van sport en voetbalclubs en kijkt erg tegen zijn vader op.’ Hans roept een nummer om en een vrouw steekt haar hand op.

‘Klopt dit mevrouw?’ De vrouw bevestigt wat Peter heeft gezegd en hij begint weer heen en weer te lopen. Dan staat hij stil.

‘Ja, deze jongen hangt erg aan zijn vader, ze spannen zelfs samen tegen de moeder.’ De knikkende vrouw lacht en kijkt met een blik van ‘zie je wel’ naar haar man die naast haar zit. Peter kijkt even op en gaat dan weer verder: ‘Hij verzamelt alles wat met sport te maken heeft en heeft zijn kamer vol hangen. Ook heeft hij op school

van plaats moeten wisselen, de moeder moet hem meer loslaten.'

Peter kijkt op naar de vrouw. 'Je moet hem meer ruimte geven, je bent te bezorgd.' Nu begint de man naast de vrouw te lachen. Hij herkent duidelijk wat Peter zegt.

'Hij bijt altijd op zijn pink, klopt dat?' En weer wordt er door de ouders bevestigd wat Peter zegt.

'Heeft u nog vragen?' Peter loopt ondertussen alweer naar de tafel, maar het is nog niet voorbij, want de vrouw heeft inderdaad een vraag.

'Mijn zoontje heeft vaak last van zijn ademhaling wanneer hij aan het sporten is..., ' voor ze is uitgesproken, begint Peter alweer te praten. 'Hij ademt te hoog en hij zou ook geen appelsap of sinaasappelsap moeten drinken. Dat is niet goed voor hem.' De vrouw begint te lachen: 'We zijn net bij de tandarts geweest en hij mag inderdaad geen sappen meer drinken!' Peter knikt alleen maar en loopt weer naar de tafel.

De show loopt erg goed, maar vooral vlot. Peter doet de ene reading na de andere en buiten de emoties die sommige readings oproepen, wordt er ook heel veel gelachen.

'Is er iemand in het publiek die mijn vader soms nog heeft gekend?'

'Ja, ik,' roept een vrouw, en vervolgt, 'het postuur is gelijk!' Peter begint te lachen en vraagt aan een man die eerder in de show heeft gezegd dat hij behoorlijk sceptisch is, of hij dat nog steeds is. 'Dat is al een stuk min-

der hoor, laat nog maar eens wat zien,' roept de man terug en weer begint iedereen te lachen. Het is tekenend voor de show, waarin humor een belangrijke rol speelt.

Bijna direct steekt een vrouw in het publiek een vinger op, terwijl ze iets naar Peter roept. 'Wacht even op de microfoon, ik hoor u niet,' vraagt Peter die rustig wacht tot de vrouw voorzien is van een microfoon waarna ze haar vraag stelt.

Na afloop van de show loopt de lobby vol. Mensen met witte rozen onderscheiden zich van de vele anderen die geen reading hebben gekregen. Desondanks heeft niemand het gevoel tevergeefs naar de show gekomen te zijn. Er wordt druk gepraat en gediscussieerd over hoe iedereen de afgelopen tweeënhalve uur heeft ervaren.

Suzanne den Toom, bestuurslid van de Derek Ogilvie Fanclub, is al verscheidene malen naar de theatershows van Peter van der Hurk geweest. 'Ik heb in totaal drie shows meegemaakt. Waarom ik zo vaak ga is omdat ik hem erg goed vind en daardoor anderen enthousiast kan maken. Ik ben daarom alle drie de keren met verschillende mensen gegaan. De laatste keer waren we met vijf, van wie één in het begin van de show een reading kreeg naar aanleiding van het door haar meegebrachte voorwerp van haar overleden vader. De reading was erg kort, maar klopte helemaal. Na de pauze noemde Peter een aantal details die hij tijdens de readings niet kon plaatsen. Maar ik wel! Zo noemde Peter twee namen,

een land en een dier die allemaal te maken hebben met overleden dierbaren van mij. Ik had daarom een voor gevoel dat er wel eens iemand door zou kunnen komen. Maar helaas, de voorwerpen werden van het podium gehaald en Peter ging beginnen met de geboortedagen readings.'

Maar ook bij de andere shows heeft Suzanne opmerkelijke dingen meegemaakt: 'De eerste keer was ik er met mijn broer, zijn vrouw Carla en hun dochter. We zaten op de eerste rij. Carla had een foto meegenomen van haar drie jaar geleden overleden nicht Anja. Alles wat Peter zei, klopte. Anja was een vrouw die midden in het leven stond maar plotseling overleed. Ze liet een man en twee (volwassen) kinderen na. Peter zei dat het goed met haar ging, maar dat Anja zich zorgen maakte over een van haar twee kinderen, die maar niet kon accepteren dat ze was overleden. En dat klopt, haar zoon heeft het er inderdaad nog steeds heel moeilijk mee. Ook vertelde Peter over een foto van Anja die was gemaakt bij zonsopkomst en dat er op deze foto eerder ook andere mensen stonden. Hij vertelde dat deze mensen na Anja's dood weggehaald waren van de foto, zodat alleen zij erop stond. Ook dat klopte! Ook zei hij dat er van de foto een kleine afdruk was en een grotere. En weer had hij gelijk, want bij Anja's man Peter hangt thuis de foto in het groot en staat hij eveneens in een kleiner formaat ingelijst. Peter vertelde dat als Anja dacht aan de plek waar deze foto was gemaakt, ze intens gelukkig

was. De foto was gemaakt niet lang voor haar overlijden, toen ze met haar gezin in Kenia op vakantie was. Verder beschreef Peter een laatje met persoonlijke spulletjes van Anja, waar iemand nog regelmatig in rommelt. Dat klopte ook, Anja's man Peter heeft thuis een laatje waar hij nog regelmatig in kijkt; onder andere haar melktandjes zitten erin. Tot slot zei Peter dat er in Anja's kist een opgerolde tekening of brief met een lintje eromheen was gedaan. En ook dat klopte; er lag een tekening van een kind in, opgerold en met een lintje eromheen. Het was heel indrukwekkend.

Maar er was één ding dat mijn schoonzus niet kon plaatsen. Peter zei dat wanneer je naar het graf van Anja loopt, je eerst een vlinder ziet en dan een dolfijn. De vlinder klopt, er staat namelijk een orchidee in de vorm van een vlinder op haar kist. In de pauze belde Carla de man van Anja, en ook hij wist niet wat Peter ermee bedoelde. De volgende dag belde Carla mij. Ze was die ochtend naar de begraafplaats gegaan. Toen ze voor het graf stond, zag ze op het graf schuin achter dat van Anja een dolfijn staan. "Stond er iets op?" vroeg ik haar. Dat wist ze niet, ze was zo verbaasd dat zelfs dat detail dat Peter had gegeven klopte, dat ze er niet naartoe gelopen was. Later die dag zat ik in de auto op weg naar de zondagavondshow van Peter, dit keer met mijn drie medebestuurders van de fanclub. Mijn telefoon ging en het was Carla, helemaal emotioneel. Ze was die middag toch weer teruggegaan naar de begraafplaats om bij het

graf met de dolfin te kijken. Er stond een tekst op: With love, An. Ongelofelijk!’

Suzanne den Toom is erg enthousiast, wat wel blijkt uit haar veelvuldige bezoeken aan de shows van Peter. Als bestuurslid van de Derek Ogilvie Fanclub wordt haar daarom regelmatig gevraagd wie ze ‘beter’ vindt. Zelf vindt ze die vergelijking onmogelijk te maken. ‘Veel mensen in mijn omgeving maken de vergelijking tussen Peter van der Hurk en Derek Ogilvie, maar die vergelijking is niet te maken. Peter gaat heel anders te werk en heeft zijn eigen manier. Ik ben onlangs ook naar de show van Char geweest en ook zij heeft weer een heel andere manier van werken. Ze zijn allemaal uniek op hun eigen manier.’

Een stelling waar Peter het helemaal mee eens is. Hij is zelf ook een bewonderaar van Derek Ogilvie en zou graag eens met hem onder vier ogen van gedachten willen wisselen. Tenslotte zijn vakgenoten de enige mensen die ook maar enigszins kunnen begrijpen wat een paragnost voelt en denkt. Voor Peter is dit niet anders en gesprekken met collega-paragnosten kunnen daarom erg prettig zijn en een gevoel van herkenning oproepen. Herkenning die veel paragnosten in de omgang met ‘normale’ mensen niet zo snel zullen terugvinden.

‘Ik vind het fantastisch wat Peter doet. De theatershows vond ik echt heel erg leuk, ik houd van zijn humor en soms kwamen de dingen die hij zei hard aan,’ vertelt

John van Holsteijn na afloop van de theatershow. Hij kent Peter al enige tijd en heeft een aantal paranormale diners voor hem verzorgd. Hij en zijn vrouw Marlène waren als VIP-gasten bij zijn show aanwezig en hoewel ze bekend zijn met zijn werk, zijn ze zeer onder de indruk van de juistheid van zijn readings.

Een heel bijzondere felicitatie wordt Peter via e-mail bezorgd. Het is een bericht van zijn stiefmoeder Stephany in Amerika. Het is kort en krachtig: 'Je vader zou trots op je zijn.' Het raakt Peter. Hij had zijn stiefmoeder Stephany Hurkos graag naar Nederland willen halen om aanwezig te zijn bij de show.

'Het ging helaas niet lukken, maar het is wel mijn wens om haar een keer te laten overvliegen, zodat ze de theatershow kan zien.'

Ook Irene Moors, die rechtstreeks vanuit de zondagmiddaguitzending van *Life & Cooking* naar het Figi Theater in Zeist was gekomen, heeft erg van de show genoten. 'Hij doet het natuurlijk fantastisch, zijn humor redt hem overal doorheen,' vertelt een enthousiaste Irene. 'Het was een mooie show, alleen vond ik het wat veel. Iedereen wil natuurlijk graag aan de beurt komen en contact krijgen en Peter doet veel readings in tweeën-half uur, maar ik zou hem graag ondersteund willen zien door iemand die na zijn reading even napraat met de betrokkene en vraagt hoe hij of zij het ervaren heeft. Peter dan kan even bijkomen.'